

Johann Quistorp Thomas Lindemann

Disputatio Theologica. Quod Romani Pontificis, Oecumenicus Primatus, Nullus Fuerit, Intra Sexcentos a Christo Nato Annos

Rostochii: Richelius, 1663

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn740038427>

Druck Freier Zugang

Ru. Kool 1663

Johann Quistorp

Verf.: Thomas Lindemann

I. N. J.
DISPUTATIO THEOLOGICA.

Quod
ROMANI PON-
TIFICIS, OECUME-
NICUS PRIMATUS, NUL-
LUS FUERIT, INTRA
SEXCENTOS à CHRISTO
NATO ANNOS.

*Publ. proposita,
Cum,*
Rev. Collegii Theologici
approbatione.

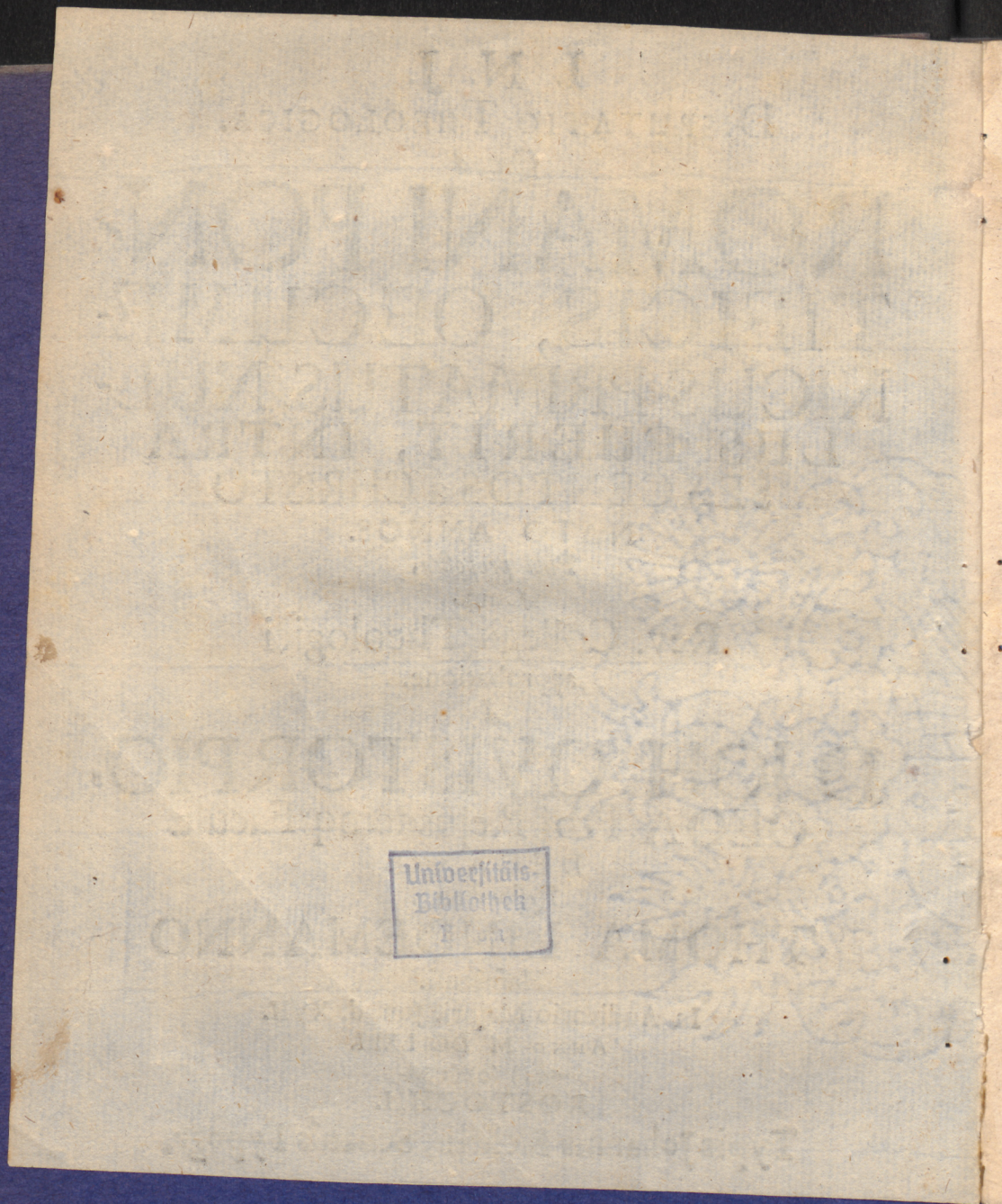
à
D. JOH. QVISTORPIO.
ΘΕΟΛ. Prof. P. ejusdemq; Facult.
DECANO.

Respondente
THOMA LINDEMANNO
Hafnienfi.

In Auditorio Majori. Jun. d. XVII.
ANNO M DC LXIII.

☞ :) (o) (: ☞
ROSTOCHII.

Typis Johannis Richelii, Senatûs Typogr.

L. N. 7.

Oecumenicus Primatus Pontificis Ro-
mani, nullus fuit intra Sexcentos
à Christo nato Annos.

Inter nos & Pontificios disce-
ptatur, an ab initio æræ Dionysia-
næ, Episcopus Rom. Universalis & Eccle-
siæ Catholicæ Caput ordinariè vereq; dictus
sit; id est. Qui Conciliis Oecume-
nicis omnibus major, cujus decre-
tis universa Christi Ecclesia neces-
sariò ac lubens parere, seseq; subji-
cere debeat: Quem nullus Re-
gum neque Clericorum coarguere possit quidvis agen-
tem: ad quem ex omnibus Orbis partibus ultimatè ap-
pellandum: Quique ubicunque locorum fuerit, inte-
grum jus & jurisdictionem habeat Episcopi. Id enim vo-
lunt Decretal.: *Declaramus, dicimus, definimus, omninò esse de
necessitate salutis omni humanæ creaturæ, subesse Roman. Pontifici.
Cum Glossis: Quicquid salvatur, est sub Summo Pontifice. Pa-
pam totius orbis obtinere principatum. Totius orbis esse Episcopum
Rom. &c.* Sed hanc absolutam potentiam, Episcopali sedi
Romanæ, ab initio haud concessam fuisse, his pagellis,

A

cum

cum D E O, per singulas Centurias, ad oculum probabi-
mus.

§. 1.

Seculam
1.

JESUS, qvi erat CHRISTUS, Rabbi dictus, exacto Anno Sacerdotali, XII discipulos, & LXX. alios Luc. X. ablegabat, ut essent præsentiæ Messia per Judæam Interpretes five Internuncii, ac Professionem miraculis comproba-
rent. Illi eminentissimis Spir. Sancti donis instructi, de-
mum in orbem universum Doctores prodibant. JESUS
CHR. erat suorum unus Magister, illi ejusdem servi, in-
terq; Eos nullum prorsus Primatum constituebat! omnes
eodem modo vocabantur; Idem cunctis verbum prædi-
candum committebatur; Omnes miraculorum donis
æqvè ornabantur, iisdemq; simul potestas dabatur ubivis
concionandi; Principatum affectantes ex inscitâ Regni
sui, mox reprehendebat.

§. 2. Neque ex scripturâ Sacrà causæ suæ firmamen-
tum præferent Episcopi Romani; Cum constanter classi-
cum dictum Matth. c. XVI. *Super hanc Petram ædificabo Ec-
clesiam*, de Christo, filio Dei vivi, solum exponant Catholici
Patres: Origenes in Matth. tract. 1. Hilarius de Trinit.
lib. 2. & 6. Gregorius Nyss. in testimoniis delectis ex V.
Testamento. Cyrillus de Trinitate. Chrysostomus in
Matth. Homil. 55. Et Augustinus serm. 13. in Matth. Id-
eò neque Zosimus Papa, in istâ cum Episcopis Africanis de
hoc Primatu concertatione, ullum ex Codice sacro locum
allegavit, sed saltem ad Nieenum Concilium, à Romanis
domi corruptum, provocavit. Neque Miltiades Episc.
in Epist. ad Hispaniæ Episcopos, hac ipsâ de re, eò scri-
bens, eam haud aliquo Verbi Dei jure sibi vendicare, sed
solum consuetudine assumere, videtur.

§. 2. Ser-

§. 3. Servator noster exaltatus ad dextram Patris, misso Spiritu Sancto, per *Apostolos & Discipulos*, administrari curavit Ecclesiam sanguine suo redemptam. Qui in Scholâ Christi instituti, & à Spiritu Sancto ornati, Judæos & gentes ad DOMINUM fide amplectendum, modis omnibus invitabant. Inque Synodis, causas ad doctrinam & gubernationem Ecclesiæ spectantes, expediebant. Dein visitabant & confirmabant, à se ipsis, vel abs aliis institutas Ecclesias, usi de Paulo in Actis, & de Johanne, apud Euseb. lib. III. cap. 23, relatum legimus. Quò ipsi haud excurrere poterant, eò mittebant vel Collegas suos, vel Epistolas. *Gerebant enim curam omnium Ecclesiarum*, 2. Corin. cap. VII. v. 28.

§. 4. Hos inter sanctos Viros, primatus nullus vigeat, sicut Cyprianus, de simplicit. Prælatorum, fatetur: *Hoc erant alii quod Petrus, pari consortio præditi & honoris & potestatis*. Et Ambrosius serm. 66. in 2. Cor. XI. *Inter Petrum & Paulum, quis cui præponatur, incertum est*. Idem adhuc apparet ex usitato Roman. Pontificum sigillo, in quo Pauli effigies, Petro stat à dextris. Deque Petro Apostolo, Gregorius Roman. Pontif. lib. III. Epist. 32. scribit: *Petrus ipse, qui Christi fuit Apostolus, non tamen universalis Apostolus vocatus est*.

§. 5. Quod autem Apostoli inter se sortiti sint Terræ Provincias, Euseb. lib. III, cap. I. sicut *megdons* continet, innuere videtur; cum in iisdem Provinciis ac Civitatibus, Apostolos plur. simul Ecclesiam constituuisse, Acta Apostolica testentur, vero simile haud est.

§. 6. Post Apostolorum obitum, alii ad remotissima loca contendebant, ad Evangelium de Christo iis annunciandum, inde *Evangelistæ ac Apostolici Viri dicti*; quorum

A 2

pluri-

plurimi adhuc sub Commodò fuisse, Eusebius lib. V. c. 9. monet: *Qui parati ad hoc, ut divino zelo, ad imitationem Apostolorum, divinum verbum proveherent & adificarent.* In schismatis remedium, primus ex Presbyteris Episcopus salutabatur, ut os esset Presbyterii, solo ordinationis officio ab aliis distinctus.

§. 7. Episcopi cum Presbyteris munus docendi populum fideliter obibant, ac hæreticos refutabant. Utrique Sacramenta ordinariè administrabant, Baptisma nempe & Phylacterium, id est, Cœnam Domini. Etiam cura erudiendorum Adolescentum Episcopis committebatur, undè & Polycarpum Episcopum multos discipulos habuisse, testatur Epistola Smyrnenfium. Ac Irenæus, in Epistola ad Florianum scribit: *Se puerum, audivisse Polycarpum.* Etiam S. Johannes alicui Episcopo Asiæ Minoris, juvenem ad erudiendum commendat, qui ipsi esset ad instar *Depositi*, Eusebius lib. III. cap. 20. Ita & Romæ, mater filium Eleutherium, informationi Aniceti Episcopi Rom. commisit, juxta Niceph. lib. III. cap. 29. Sed modò Romani Pontif. talia curant, scilicet!

Seculum
II.

§. 8. Nullo autem modo *Seculo Secundo*, Episcopi Romani Principatus & regna administrarunt, quæ tunc Ethnicis possidebant. Episcopi isti, Viri sanctissimi, continuâ persecutione conflictati, & indies ad necem crudelissimè rapti, exiguum de his ambitiosis titulis & functionibus cogitandi otium habebant. Victor Episcopus Roman. Asianas Ecclesias, propter Paschatis diversitates cum excommunicasset, cum mox alii Ecclesiastici Viri objurgarunt. Et Irenæus, qui licet Pascha cum Romanis celebrabat, *Vidorem tamen competenter & multis admonet, propter ad-*
aphora

apud non movenda certamina, & dissonantiam jejuni, fidei concordiam haud collere. Eusebius lib. V. cap. 23.

§. 2. His temporibus in Synodis particularibus, consultabant Fratres de Quæstionibus ibidem obortis, vel aliunde oblatis, de pœnitentium receptione, ac differentiis levioribus fraternè componendis. Modi coercendi in Ecclesiâ solum erant *Admonitio, Depositio & Excommunicatio*.

§. 3. Consociationis Ecclesiarum, in tribus potissimum seculis priscis, forma erat propè Democratica. Singulæ enim Ecclesiæ parem habebant potestatem, Verbi Dei purè docendi, sacramenta administrandi, ligandi & solvendi, ministros eligendi, ob fonticas causas Synodos convocandi, scholas seu *Agarçæ*, & in causis dubiis piorum consilia, postulandi. Ita Gallicani fideles, de Montanistis sententiam suam, ad fratres in Asiâ & Phrygiâ perscribebant. Eusebius lib. V. cap. 3. Ac Polycarpus, (suo tempore Doctor Asiæ, & Pater Christianorum dictus Euseb. lib. IV, 15.) Romam commigrabat, ad hæreticos ibidem convertendos, Irenæus lib. III. cap. 1 & 2. Nam citra loci respectum, Viros illuminatos & fideles magni faciebant. Imò persuasi erant, puriorem doctrinam ibi sonare, ubi S. Apostoli aliqve Viri religiosissimi docuerant. Quæ consuetudo, extollendi Ecclesias certas, successu temporis, in 1. Concilio Nicæno in legem abiit. Dum Can. VI. hujus Synodi dicitur, ex consuetudine Alexandrinum Episcop. vicinarum Ecclesiarum Africæ inspectorem esse.

§. 4. Johanni Apostolo, sub Trajano superstiti in Asiâ, primatum attributum fuisse, nusquam apparet. Presbyterium Romanum, propter S. Paulum, propter antiquitatem, alacrem confessionem, & Religionis integritatem,

tem, quæ Romæ longissimo tempore pura permanferat, propter liberalitatem in alias depauperatas Ecclesias, & Urbis antiquiffimæ ac Imperialis celebritatē, à cunctis Ecclesiis magnificabat & extollebatur. Nec dum autem hinc fequitur ejusdem Oecumenicus primatus, uti id calculo fuo, hujus ætatis Iuftinus Martyr comprobat, qui Romæ vixit, in lib. contra Triphonem: *Dum omnes Chriftianos vult effe Pontifices.* Cum Tertulliano, Advocato fori Romani, de præfcript. contra Hæret. qui, *universalis Chrifti Ecclefia Vicarium, Spiritum Sanctum effe,* fatetur, & non alium aliquem mortalium; Etiam Polycrates Ephesus Epifcopus, cum tota Synodo Afaticorum, ad Victoris Romani Epifcopi decretum de Pafchate, Refp. *fe oportere DEO magis obedire, quam hominibus,* Euseb. lib. V. cap. ult.

Seculum

III.

§. 1. *Seculum tertium,* haud multum differt, ab iis, quæ modò dicta funt. Quia adhuc præcipua Autoritas in Ecclesiis fingulis, fuit penes fingulos Epifcopos, quos hujus ævi Martyr Cyprianus, Epifcopus Carthagin. lib. 3. Epift. 14. *Præpofitos* appellat. Is ipfus lib. 1. Epift. 3. Cornelium Rom. *Fratri* duntaxat nomine cõpellat, (uti Rom. Pont. in hunc usque diem, fuos Epifcopos ufitatè nominat,) & fraternam fibi cum Papa Rom. æqualitatem vendicat. Sacramenta cum Presbyteris, æqvabili jure difpensabant, juxta Tertullianum lib. de cor. militis. Qui tamen, teste eodem in lib. de jejunio, urgente neceffitate, Ecclefiaftica publica fuæ Communioni jejunia indicabant.

§. 2. At caufis Civilibus Epifcopi nequaquam fe immiscuerunt, ficut apertè fatetur Origenes (quem Hieronymus de loc. Hebr. vocat, *Magiftrum Ecclefiarum,*) in Ela.

in Esa. cap. VI. *Qui vocatur ad Episcopatum, non vocatur ad Principatum, sed ad servitutem totius Ecclesie.*

S. 3. Ab Episcopis, hic secundi fuerunt Presbyteri, dein Diaconi, qui panem & calicem Communicantibus seu Competentibus porrigebant. Ambo visitabant egrotos, morientium oculos deprimebant, ora claudabant, mortuos lavabant, & ad sepulturam ornabant, in Christo medentes, infirmorum moriem in se transferebant, & aliorum peripsa facti, ex hac vita migrabant, nihil à martyrio dissimiles, uti eleganter plur. talia proponit Euseb. l. VII. c. 21.

S. 4. Si quid gravioris negotii Ecclesiastici incidebat, mox Clerici & fideles Laici cujusvis Provinciæ congregati, res necessarias communi consilio tractabant. Cuncta hæcce clarissimè docent, in Tribus primis Centuriis, Episcopi Romani Monarchiam Ecclesiasticam fabulam esse.

S. 1. Quo magis magisq; Anni Epochæ Christi labuntur, Mysterium Iniquitatis, seu filius perditionis clarius manifestatur, jam enim dormiebat ambitio in sinu sacerdotum, juxta Cyprianum de jejun. & tentat. Seculum
IV.

S. 2. Currente Centuriâ Quartâ, Episcopi ordinationem soli perficiebant, quo jure Eos cæteris Sacerdotibus præstantiores esse, Hieron. scribit ad Evagrium. Presbyteri, præterquam quod populum docebant, & Sacramenta administrabant, etiam discordias componebant, Epiphanius T. 2. libr. 2. Hæres. 69. Diaconi commissa expediebant, & adhuc ministrabant mensis, Epiph. T. 2. lib. 3. Hæres. 79. Etiam in Conciliis Scribarum seu Notariorum munere fungebantur, quem quoq; in finem Athanasius, verè ἀθανάσιος, Diaconus, cum suo Episcopo Alexandro sene, ad Nicenum Concilium properabat Ruff. lib. 1. c. 14.

S. 3. Sed attendamus, quibus modis, paulatim ad primam

Præmum gradus ponere laborarit Romanum Presbyterium. Conversus Cæsar Constantinus M. Romam occupans, ejus Civitatis Episcopo, (in quâ Augusti jam olim Rempublicam gubernarât,) mox causas, in aliis locis contendendum, Clericorum Rom. cognitioni ac dijudicationi committebat, Eusebius lib. X. cap. 5. Is autem Ministerium Christi æstimans, apud Ruffinum lib. 1, cap. 2, *Episcopis dicit, DEUS vos constituit Sacerdotes, nec conveniens est, ut homo judicet Deos.*

§. 4. Dein ejusdem potentiam augebat, perturbatus Ecclesiarum Orientalium præprimis status, per hæreses ab Ario, excitatus. Indè proscripti plur. ad Romanos refugium sumebant, ac illorum auxilium & communionem implorabant; sicut Sardicense Concilium hujus seculi cap. 3, 4, 7, & 9. testatur: Et exempla Marcionis ad Pium I. Fortunati & Felicis ad Cornelium; ac Athanasii, Pauli Constant: Episcop. Marcelli Ancyrae Episc. & Asclepæ Gazæ Episc. ad Julium Romanum Pont. luculenter probant, apud Sozomenum lib. 2. cap. 7. Eò siquidem confugere solemus rebus in angustiis, unde spes aliquæ consolationis & præsidii affulget. Sed hinc tandem cristas præ reliquis, erigebat Rom. Pont. & velut in eminentia constitutus, pacificas ad Imperatores & Concilia Orientalia pro afflictis ac depositis Doctoribus Ecclesiæ mittebat, Sozom. l. 2. c. 9.

§. 5. Si qui ad Rom. Episcopum liberè, vel ex compromisso provocabant, vel eò mittebant Encyclicas, id mox pro subjectione eos interpretari solitos esse, testari potest Epistola Damasi ad Episcopos Græcos apud Theodoret: lib. V. 9. contra Hostiensem de Appel. in Sexto, Romana: *provocationes fieri possunt, non solum ab inferiore iudice ad superiorem, sed etiam ab æquali ad æqualem,* §. 6.

§. 6. Quod verò nondum plenè R. P. perfecerit id quod moliebatur, obstitit (1) Communis & æqvabilis Ecclesiarum consociatio. (2) Orientaliū Episcop. ab Occidentalibus separatio, Soz. l. III. c. 12. (3) Constat ex Conc. Niceni Can. VI. Romanum Episc. simpliciter comparari Alexandrino. Et communitatem ac authoritatem suæ Provinciae sollicitè gerendæ, cæteris æqvabilè deferri. Imò (4) in Constantinopolitanâ Synodo, Episcopum Constant. iisdem privilegiis ornatum, quibus Veteris Romæ Episcopus, jura quoque & honores ex æquo utrique Civitati concessa esse. Sozom. l. VII. 9.

§. 7. Neq; (5) Amplissimis Concilijs, Rom. Pontifex, aut Eo absente, Nuncius Apostolicus præfuit vel præsedit. Cum notum sit Antiquitatis cultoribus, Concilio Nicæno præfuisse Eustathium Patriarcham Antiochenum, & Rom. Episcopi legatos Vitum & Vincentium, quarto infra loco consedissee. Constantinopolitani Concilij, Menna moderator fuit. Sardicensi, Hosius Cordubensis Episcopus. Aquilejensi Ambrosius Mediolanensis. Carthaginensi Aurelius Carth. Episc. & Chalcedonensi Leonis R. P. legatus præsedit, & quidem precariò, ipsiusq; Imperatoris permissu.

§. 8. Nullus (6) fide dignus, & haud interpolatus hujus ætatis Scriptor allegari poterit, qui Episcopum Rom. Occumenicum omnium Ecclesiarum inspectorem judicarit. Ipse Magnus Athanasius Exul, eos tamen non nisi Episcopos Rom. compellat. Ambrosij Mediol. Episcopi vox nota est: *In omnibus cupio sequi Ecclesiam Rom. sed tamen & nos homines sensum habemus, ideo quod alibi rectius servatur, & nos custodimus.* Hieron. ad Evagrium: *nec aliera Romana Urbis Ecclesia, aliera totius Orbis æstimanda est.* Si auctori-

vas quæritur, Orbis maior est Urbe: Ubicumq; fuerit Episcopus sive
Romæ sive alibi ejusdem meriti, ejusdem est & sacerdotii: Omnes A-
postolorum successores sunt. Quid quæso clarius à doctoribus
Eccles. Occidentalis, contra primatum R. P. dici potuit?
Etiam in Epist. ad Titum: *Noverint Episcopi, se magis consue-
tutine, quam dispositionis Dominicæ veritate, presbyteris esse majores.*
Si E. Christus, teste Hieronymo, æqualem presbyteris om-
nibus dignitatem concesserit, verisimile haud videtur,
uni Presbytero, principatum ac dominatum in omnes to-
rius orbis presbyteros & Episcopos, ab Eo delatum &
demandatum esse.

§. 9. Ne quid (7) dicam de Imperatorum prisco-
rum Christianorum autoritate & potentiâ, in eura circa
Ecclesiam. Illi Synodos adornabant, iisdemq; præerant.
Quod probatur ex Rubricâ Concilii Sardicensis, Anno 347
Congregatum est præcepto Constantij imperatoris. Et paulò post,
jussu Imperator Constantius in Syrmio congregari Concilium. Omni-
um autem clarissime, idem fatetur Socrates in Proœmio:
*In historiâ, Imperatorum mentionem propterea fecimus, quod ex illo
tempore, quo Christiani esse cæperunt, Ecclesie negotia ex illorum nutu
pendere visa sunt. Atq; adeò maxima Concilia, de eorum sententiâ,
& convocata fuerunt, & adhuc convocantur.*

§. 10. Hi (8) Augusti, eligendi Episcopos (qualem
adhuc Rex Galliarum tenet,) potestatem habebant: postquam
enim Ambrosius olim prætor, institutus Episc. Mediola-
nensis, in colloquio Regio, nobiles Aulicos, cum summâ
libertate reprehenderet ea, quæ parum rectè absiis gesta
erant, Cæsar Valentinus dixit: Non fuit mihi unquam
ignota hæc tua libertas, ideò non modò non obstiti, sed et-
iam adjuvi creationem tuam. Theodor. l. IV. cap. 7. Et apud
Sozom. l. VII. 8. Theodosius absolutè Nectarium voca-
bat ad Episcopatum. Gratianus Imp. post collatum cum
Gre-

Gregorio Nazianzeno privatim sermonem, dicebat ei:
Ecce, do tibi hanc sacram domum & sellam; & populus obsecrat Imperatorem, ut Episcopum in throno suo sisteret. Cuncta hæc Ecclesiastica, planè in consulto Papâ Romano, peracta sunt; & Goliathismum superbiorum Romanensium profligant. Unde & rectè cum Hieronymo in Præfat. ad Galatas, *Romani facilitatis & superbie arguantur.* Donum Constant. M. dist. XCVI. Palea est, illudq; Glossa, *merum mendacium, ab omnibus explosum,* dicit.

*Seculume
v.*

§.1. Seculo Quinto & seq. temporibus, perrexerunt Præpositi Cleri Romani, per fas & nefas dominatum super Ecclesias omnes vehementius affectare: ac postularent audacter abs aliis Episcopis, ut magni Momenti res cum ipsis communicarent; nec non Exteros, suos fecerunt ac demulserunt, nonnullorum titulorum, privilegiorum, seu beneficiorum collatione. Habuerunt etiam suos adulatores foris, eos potissimum, qui alibi excommunicati erant; sicut de Flavio compertum est, Synodi Ephesinæ scrutatoribus.

§.2. Fastosus Paschasinus, Vicarius Rom. Episcopi, insurrexit contra Dioscorum, quod in consultâ sede Apostolicâ, Chalcedonensem Synodum moderarit. Nec silentio præterire possum, fraudem sic satis ingeniosam Rom. Pontificum, dum eos Episcopos, quos Præsides noverunt fore, jussu Cæsarum in Conciliis, rogarunt, ut isti suo simul loco Synodis præessent. Ita factum à Cælestino Rom. Episcopo, qui in Cyrillum Alexandrinum Ephesini Concilii moderatorem, suas vices simul transtulit. Niceph. l. XIV. c. 34.

§.3. Interim tamen nondum potuerunt, P. Rom. Catholicum primatum omninò assequi, dum Episcopi Concil. Africæ, unâ cum Augustino, Papæ R. molimina palam reprehendunt. *Eumq; superbiam prophanam, inanemq;*

B 1

ambi-

*ambicionem appellant. Et Anastasium P. R. Confacerdotem nudè
salutant. Etiam hi ipsi, Niceni Concilii adulterationem
Can. 105, probant, ex misso ejus authentico, per S. Cyril-
lum Alexandrinæ, & Atticum Constantinopolitanæ Anti-
stites, ubi tale aliquid in decretis Concilii Niceni incor-
ruptis, de primatu R. P. nusquam potuerunt reperire. In
Milevitano Concilio cap. 22: cunctis Clericis, seriò man-
datur, si provocandum putaverint, ut non provocent, nisi ad Africa-
na Concilia, vel ad Primatos provinciarum suarum. Ad transmari-
nos a. i. e. Romanos, qui putaverint appellandum, à nullo intra A-
phricam in communionem suscipiatur. Gratianus 2. Quæst. 6. c.
placuit. Hoc decretum sic interpretatur: Nisi forte Ro-
manam sedem appellaverint. Quâ quidem explicatione, illud
ipsum ex lege eximit, propter quod Unum lex ista abs A-
phricanis lata erat.*

*S. 4. Quisquis ad Leonis P. R. Epistolas attendit,
deprehendit, eum à Theodosio humillimè petiisse, ut sibi
liceat Synodum saltem intrâ Italiam convocare, ad scan-
dala ejusdem Ecclesiæ sananda. Et Epist. 23. ad Constan-
tinopolitanos, rogat ut ipsi quoq; apud Imperatorem de
Synodo sollicitent. Nam adhuc Cæsares, Episcopos Im-
perio sibi subjectos tenebant, & habita Concilia confir-
mabant. Uti Theodosius cum Martino Synodum
Chalcedonensem confirmarunt. Et in Niceno Conc.
factum à Constantino, ap. Eusebium in vitâ ejusdem.
Porro, Seculi V. Concilium generale Chalcedonense,
cann. 9. & 16. decernit, in causis gravioribus Ecclesia-
sticis, ut pergant ad suæ diocesis Primatē, aut ceret ad Constantinopoli-
tanæ Regiæ Civitatis sedem, & eorum ibi negotium terminetur: Et
Patriarcharum cuilibet, suam finibus quibusdam includit
distinguitq; potestatem, nec ulli in alterum dominatum
permittit.*

S. l. Quan-

S. 1. Quando contemplamur Episcoporum Rom. *Seculum VI.*
Pelagii & Gregorii sententias, Dist. 99. cap. Nullus Patri-
arch. & cap. Ecce in Prefat. Decretorum allegatas, mani-
festum est, Eos seculo VI. adhuc abhorruisse ab Oecume-
nici seu universalis Episcopi appellatione. Quis enim
nescit, Gregorium R. P. perstrinxisse admodum Johan-
nem Constantinop. Oecumenici Episc. titulo turgidum?
& hinc certum esse, qui istis titulis utitur, eam Luciferi imitorem, &
AntiChristi præcursores atq. prænuncium esse. I. IV. Epist. 39. & I.
VI. Epist. 24. Nec ceteros Patriarchas amplius dici posse, si unus
Patriarcha Universalis dicatur. Imò à sede quoque Romanâ,
hoc nomen procul omnino esse debere, vult lib. IV. Epist.
32. & 36. Nullus Rom. Pontificum hoc singularitatis nomen assump-
sit. Nos hunc honorem nolumus oblatum suscipere.

S. 2. Verum statim ac per contentiones & preces
R. P. nomen sibi istud ab Imperatore Phocâ impetrans-
sent, superbia illorum nimium quantum crevit, ac tan-
dem Universales omnium iudices, (ipsi à nullis iudicandi,) esse
voluerunt. Rom. Episcopos esse hæredes Imperij. Sibi quoq. fas
esse, Reges abdicare, de sentent. & re iudicata. Ad Aposto-
licâ. Et passim alibi in iure Canonico.

S. 3. Si instrumentis adeò sanis Episcopi Rom. in-
structi essent, ad Oecumenicum Episcopatum proban-
dum, uti fuere Episc. Novæ Romæ, triumpharent admo-
dum! Nam in Constantinopolitano Concilio gener. V.
Episcopus ejusdem Urbis, appellatur Oecumenicus Patriar-
cha Johannes. Pater patrum, & Universalis Episcopus Joannes.
Oecumenicus Archiepiscopus, & Patriarcha Menas. Justinianus
Imper. Authent. Constit. 3. scribit: Epiphanius Archiepisco-
po hujus Regiæ Urbis, & Universali patriarchæ. Postremò, ipse
R. P. Constantinopolitanum Episcopum, in hunc modum

salutat, in Concil. Nicen. 2. Act. 2. *Therasio generali Patriarcha, Adrianus servus servorum Dei.* Et in ultimo Florentino Concilio, Josephus Constantinop. Episcopus, se ipsum *Archiepiscopum novae Romae, & Patriarcham Universalem* nominat: Uti ab his fit, in hunc usque diem.

§. 4. Sanè Imperatores *αρχεσσοι*, Episcopis R. nullatenus primas concesserunt, quin potius Mauritius Cæs. Gregorio injunxit, ut Johannem Constantinop. in Synodo Græcorum Universalem Patriarcham creatum agnosceret, eidemq; se submitteret, juxta Simonetam lib. IV. cap. 31. In Novell. Constit. 123. Augustus, Clericos cujuslibet provinciæ, proprio Patriarchæ, sine ulteriori provocatione, subjecit. Quibus adde Authen. de Sanctiss. Episcopis, Collat. IX. Si quis verò. Ita circa Ecclesiastica, Imperatores libere quavdeq; disponebant. Et nonnunquam erga certos Episcopos ac oppida propensiores, (uti de Theodosio in Ambrosium, apud Theodor. lib. V. c. 18. Et de Justiniano, in Justinianæam Patriam Ecclesiam, compertum satis est,) eos mox aliis Episcopis & Urbibus præferebant. Reliquos Episcopos sic satis duriter tractabant: nam Anastasius Cæs. Hormisdæ Episc. legatos malè excipiebat, ac rescribebat: *Nos jubere volumus, & non juberi nobis*, i. e. Augustorum est Imperare, & non Pontificis, apud Henr. de Erfordia, in Chronico.

§. 5. Quod ne quidem hac ætate, R. P. exteros Episcopos ordinarit, seu pallium iis miserit, ex Conc. gener. Constantinop. V. Act. 2. liquet, dum Agapetus Episc. Rom. statim ac Mennam Episc. Constantinopolitanū extraordinariè consecrasset, dicit: *Et hoc dignitate ejus (Mennæ) accedere credimus, quod à temporibus Petri Apostoli, nullum alium unquam Orientalis Ecclesia suscepit Episcopum, Manibus nostra sedis ordinatum.*

§. 6. Co-

§. 6. Coronatio Cæsaris Occid. per R. P. peracta., non dabat Episcopo Imperium in Reges: saltem hoc ritu publ. declarabant, electum Imperatorem à populo & militibus, Christianum esse: Uti adhuc in singulis Regnis Europæis, ad exemplum V. Testamenti, ArchiEpiscopus ungit solemniter electum novum Regem; undè nequaquam infertur, ArchiEpiscopos imperium habere in Reges istos. Certè si nunc Gregorius R. P. superesset, denuò exclamaret ut olim ad Mauritium Cæsarem, *ô tempora, ô mores!* lib. IV. Epist. 32.

§. 1. Tandem seculo Septimo, Phocas Mauritiæ Cæs. Seculum VII. cum conjugè & liberis parricida, Bonifacio Episc. R. contradicente Episcopo Const. nomen Oecumenici concessit. apud Sabellicum, de Petro Constant. Episcopo, Ennead. VIII. lib. 6. Hæc facta sunt Anno 608. eodem propè tempore, quo primum Mahometes, suam in Arabiâ cœpit instituire sectam. Hunc Phocam, sceleratissimum mortaliū, Populus trucidatum in flammæ conjecit. Hoc monstrum hominis, Promotor R. P. fuit, eumq; *Oecumenicum Episcopum* publicè pronunciavit & declaravit.

§. 2. Circa Centuræ hujus clausulam, jus confirmandi Episcopos Rom. per Cæsarem incuriam diminui cœpit. Constantinum Pogonatum, Benedicto sanctionem misisse ajunt, ut quem Clerus, populus & exercitus Romanus deligerent Pontificem, is è vestigio confirmaretur talis, non expectatâ Cæsaris sententiâ. Platina in vita Benedicti II. Sic tandem juxta Platinam in Adriano II. *perii & potestas Imperatorum, & virtus Pontificum.* Olim Cæsar Papam confirmabat, nunc Imperatorem Papa. Olim Papam ad Concilia citabat Cæsar, nunc contra Papa Augustum!

§. 3. Largimur, quondam R. P. *Catholicæ Ecclesiæ Episcopum*

scopum verè, non autem *Catholicum Episcopum* dictum fuisse.
 Sed quâ de causâ hic mundanus Episcopus, caput Ecclesiæ
 Universalis scilicet vocari adhuc velit *Servus servorum Dei*, (tanquã
 alter *Cham*,) vix penetro. Gregorius sic se ingenuè appellas-
 se propter intolerandas, quas in Episcopatu Romano per-
 tulit molestias, est existimandus, quia cõqueritur l. I. Epist.
 7. & 25. *Veni in altitudinem maris, & tempestas demersit me*. Eun-
 dem tit. S. Augustinus, multò ante Gregorium usurpavit
 ad Marcellinum l. 3. c. 1. quòd ipse esset dura conditio, his
 verbis. *Augustinus Episcopus, Servus Christi, servorumq; Christi*. Ve-
 rum, qui haud gregem ipse pascit, neque Vineam Domini
 colit, neque docet, neque Sacramenta administrat. Qui
 magnatum humeris sublimis vehitur, neque terram pro-
 pter summam sanctitatem contingit. Qui Christianissimũ
 Regem stapedam tenere, & Imperatorem equum suum,
 habenâ ducere, Principes terrarum pedes osculari cogit.
 Qui deniq; nullum in Ecclesiâ Christi, sacrum Ministeri-
 um exequitur, quomodo se Servum servorum Christi, sine
 hypocrisi nominare poterit? Sic saltem illudunt mortali-
 bus, & cum J. Cæsare, deponunt nomen *Diæura*, at vim retinent.
 S. 4. Hisce omnibus in nomine Jesu, Capitis Eccle-
 siæ Catholicæ, qui nobiscum est usque ad finem seculi, e-
 vicimus, Romanum Episcopum intra Sexcentos, à Christo
 nato, annos, nequaquam Universalem Episcopum, neu u-
 niversalis Ecclesiæ Caput fuisse. Et concludimus cum
 Distinct. XCIX. can. 3. *Primæ sedis Episcopus, non appelletur*
Princeps sacerdotum, vel summus sacerdos, aut aliquid hujusmodi; sed
solum primæ sedis Episcopus. Universalis autem, nec
etiam Rom. Pontifex appelletur.
 Amen.

Tantum, per Sp. Sancti, gratiam.

Gregorio Nazianzeno privati
Ecce, do tibi hanc sacram domum & se
ratorem, ut Episcopum in throno suo si
fiastica, planè in consulto Papâ
Goliarismum superbiorum Rom
dè & rectè cum Hieronymo in
facilitatis & superbie arguantur.
XCVI. Palea est; illudq; Glossa
bus explosum, dicit.

§.1. Seculo Quinto & seq
Præpositi Cleri Romani, per
per Ecclesias omnes vehemen
runt audacter abs aliis Episcopi
cum ipsis communicarent; nec
ac demulserunt, nonnullorum
seu beneficiorum collatione. E
latores foris, eos potissimum, q
rant; sicut de Flavio comper
scrutatoribus.

§.2. Fastosus Paschasius,
surrexit contra Dioscorum, qv
licâ, Chalcedonensem Synodu
præterire possum, fraudem sic
tificum, dum Eos Episcopos, qv
jussu Cæsarum in Conciliis, rog
co Synodis præessent. Ita factu
po, qui in Cyrillum Alexandrin
deratorem, suas vices simul tra

§.3. Interim tamen non
Catholicum primatum omni
Concil. Africæ, unâ cum Augu
palâm reprehendunt. Eumq;
B 1

n, dicebat ei:
obsecrabat Impe
cta hæc Eccle
tracta sunt; &
profligant. Un
Galatas, Romani
stant. M. dist.
acium, ab omni

Seculum
V.

s, perrexerunt
ominatum su
e: ac postula
Momenti res
s, suos fecerunt
privilegiorum
tiam suos adu
mmunicati e
nodi Ephesinæ

n. Episcopi, in
â sede Aposto
t. Nec silentio
sam Rom. Pon
loverunt fore,
i suo simul lo
o Rom. Episco
i Concilii mo
ph. l. XIV. c. 34.
runt, P. Rom.
dum Episcopi
R. molimina
banam, inanemq;
ambi

